סיפורה העצוב של יה־יה

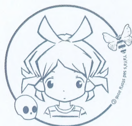
חלק ראשון: פרפר טוואי המשי

אמיר פולק

סיפורה העצוב של יה־יה / חלק ראשון: פרפר טוואי המשי / אמיר פולק

מרום
תרבות
ישראלית

סיפורה העצוב של יה־יה

חלק ראשון: פרפר טוואי המשי

אמיר פולק

סיפורה העצוב של יה־יה

חלק ראשון: פרפר טוואי המשי

מרום
תרבות
ישראלית

סיפורה העצוב של יה־יה

חלק ראשון: פרפר טוואי המשי

אמיר פולק

YaYa's Sad Story

Part one: Silkworm of the Mulberry Tree

Amir Pollak

סיפור ורישומים מקוריים: אמיר פולק
עריכה ספרותית: מורן שוב
עריכה לשונית: רונה קראוס
הפקה וביצוע גרפי: חגי מרום

תודות: אורנה ואברהם אבוקרט, אריה פולק, גיל בצר, דרור שפר, דריה קאופמן, הילה נגה, המכללה הישראלית לאנימציה IAC, יהודית ודוד פולק, יובל לובן, יעקב עמית, יקיר שגב, ליליה ועופר בינה, מאור פולק, משה שמלי, סיוון שנפ וחיים טוטלמן, קרן יחזקאלי גולדשטיין, קרן פולק, שחר פולק

תוכן העניינים:

פרולוג

ילדה

אֶתְמוֹל בַּחֲלוֹם רָאִיתִי מַשֶּׁהוּ...
זֶה הָיָה עֵץ עַתִּיק וְעַל הָעֲנָפִים שֶׁלּוֹ, בֵּין הֶעָלִים,
הִסְתַּתְּרוּ גֻּלְגּוֹלוֹת. גֻּלְגֹּלֶת אַחַת נִתְּקָה לְפֶתַע מֵאַחַד
הָעֲנָפִים וְנָשְׁרָה קְלִילָה אֶל הָאֲדָמָה.
אַף אֶחָד אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַדּוּעַ.
עוֹרֵב שֶׁהִבְחִין בָּהּ, עָט עָלֶיהָ וְהֵחֵל לְנַקֵּר בָּעֶצֶם
הַקָּשָׁה. מִתּוֹךְ הָעֵשֶׂב צָץ אַרְנָב וְגֵרֵשׁ אֶת הָעוֹרֵב.

כָּאן מַתְחִיל הַסִּפּוּר שֶׁלִּי.

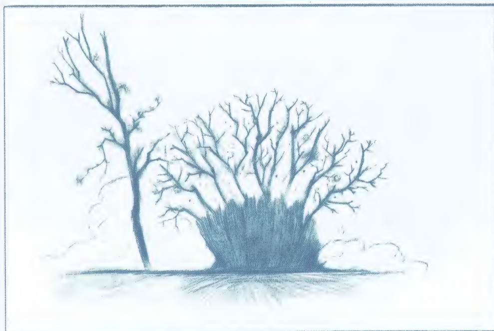

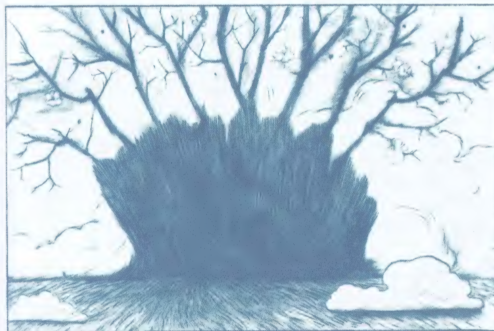

פרק ראשון

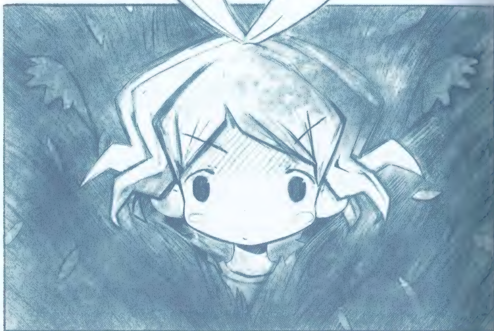
צ'יד פרפרים

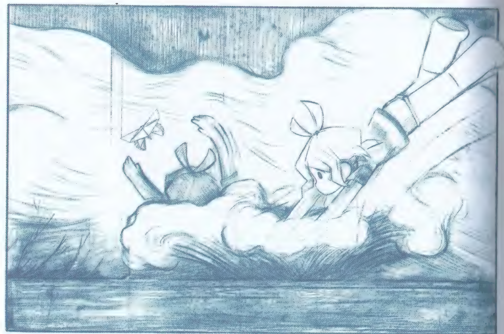
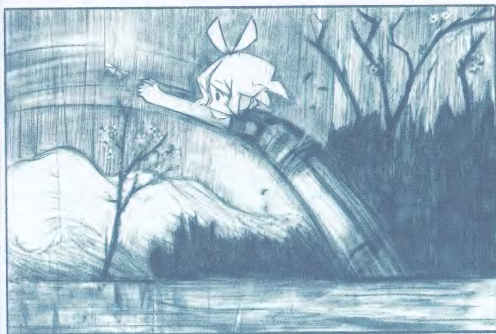
ילדה אֵיזֶה פַּרְפַּר יָפֶה! אֲנִי חַיֶּבֶת אוֹתוֹ.

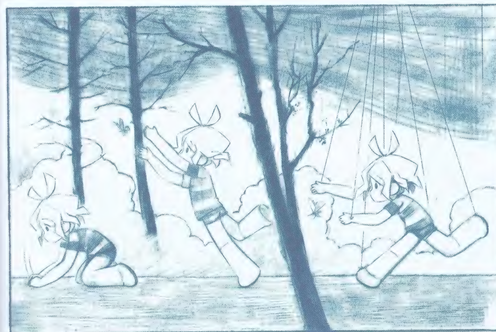

להוטה להשיג את הפרפר נכנסה יה־יה למעבה היער
ומעדה על גולגולת שהסתתרה בעשב הרך.

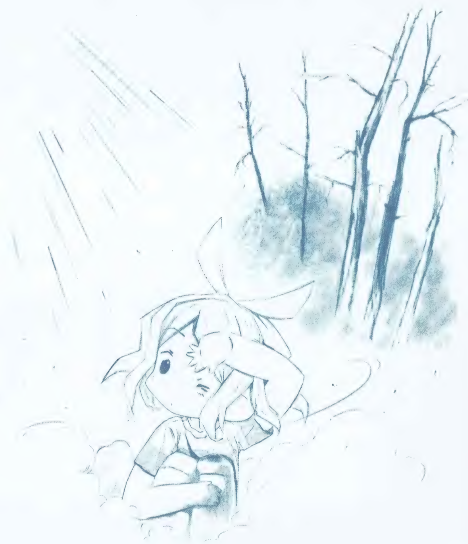

ילדה (לעצמה, בקול שבור, חנוקה מדמעות)

הַפַּרְפַּר! אִבַּדְתִּי אוֹתוֹ.

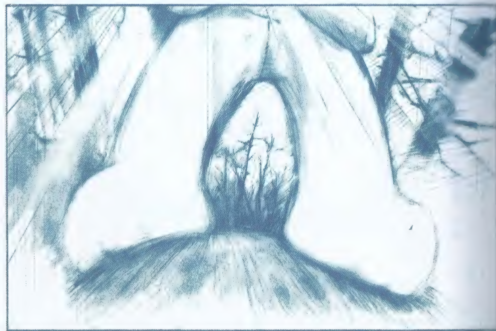

ארנב שָׁלוֹם יַלְדָּה, חִכִּינוּ לָךְ.

ילדה שָׁלוֹם. מִי אַתָּה, אֶה, אַתֶּם?

ארנב הַשְּׁאֵלָה הָאֲמִתִּית הִיא מִי אַתְּ וּמָה אַתְּ עוֹשָׂה כָּאן.

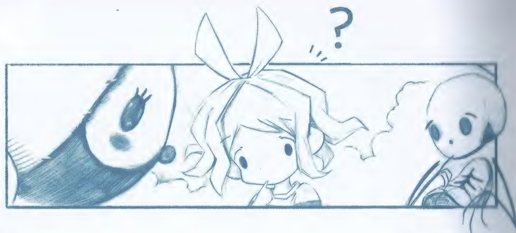
ילדה (נבוכה)

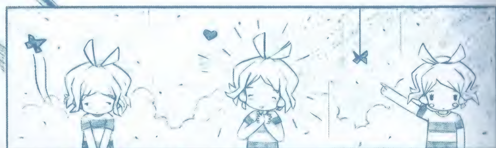
אֶה... נִסִּיתִי לִתְפֹּס פַּרְפַּר אֲבָל נָפַלְתִּי וְהוּא אָבַד.

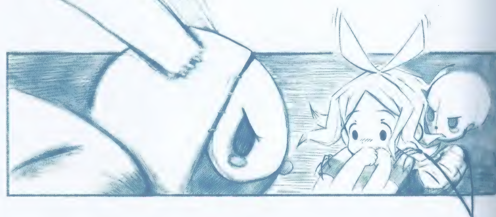
ארנב טוֹב, הוּא בֶּטַח לֹא הִתְרַחֵק עַד כְּדֵי כָּךְ.

שלד הֵי, אַרְנָב, תִּסְתַּכֵּל עָלֶיהָ, נָכוֹן שֶׁהִיא בֻּבָּה?...

ארנב (מגיש ליה־יה את הגולגולת)

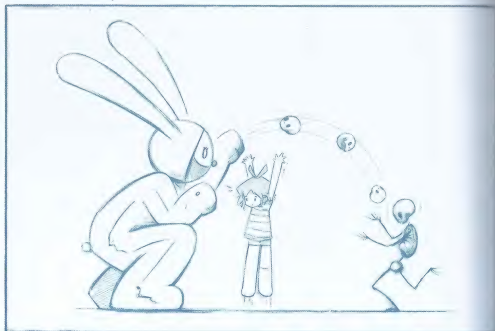
הִנֵּה, זֶה בִּשְׁבִילֵךְ.

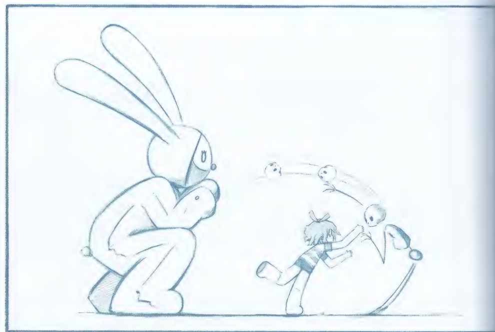

ארנב תַּחְשְׁבִי מַהֵר יַלְדָּה.

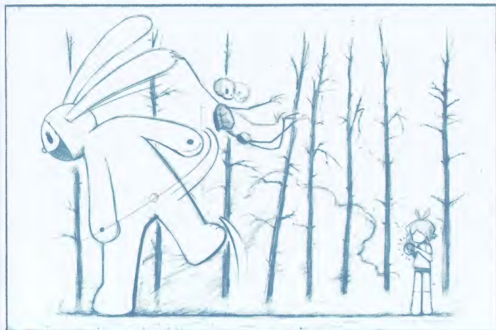
ילדה תַּחְזִיר לִי אוֹתָהּ תֵּכֶף וּמִיָּד!
אֵיזֶה מִן אַרְנָב אַתָּה? כָּכָה לֹא מִתְנַהֲגִים!!!

ארנב בְּסֵדֶר, בְּסֵדֶר, תֵּרָגְעִי. צוֹחֲקִים אִתָּךְ יַלְדָּה. הִנֵּה,
קְחִי אֶת הַגֻּלְגֹּלֶת. מָה שֶׁשֶּׁלָּךְ - שֶׁלָּךְ.

שלד (לעצמו)
לִפְעָמִים אֲנִי תּוֹהֶה לָמָּה אַתָּה בִּכְלָל טוֹרֵחַ.

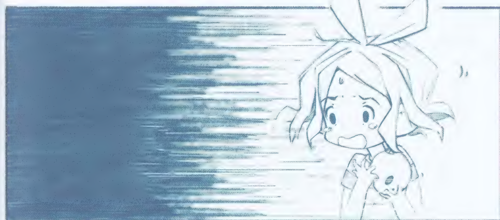

ארנב בֹּא שֶׁלֶד, זָזִים. וְאַתְּ יַלְדָּה, כְּדַאי שֶׁתִּזְדָּרְזִי,
הַיַּעַר הוּא מָקוֹם מְסֻכָּן וְאֵינוֹ מַתְאִים לְיַלְדוֹת קְטַנּוֹת.

שלד לְהִתְרָאוֹת... וְתִשָּׁמְרִי עַל עַצְמֵךְ.

ילדה רֶגַע, הִתְחָרַטְתִּי... אֲנִי בְּעֶצֶם לֹא רוֹצָה אוֹתָהּ.
כֵּן, אַתֶּם יְכוֹלִים לָקַחַת אוֹתָהּ בַּחֲזָרָה עַכְשָׁו...

ילדה (ממשיכה)

שֶׁלֶד, אַרְנָב... אֵיפֹה אַתֶּם?

אבל שלד וארנב כבר נעלמו.

ילדה (לעצמה)

אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁהָלַכְתִּי לְאִבּוּד. לֹא הָיִיתִי צְרִיכָה לְהָגִיב כָּכָה. אֵין פֶּלֶא שֶׁשֶּׁלֶד וְאַרְנָב לֹא רוֹצִים לְשַׂחֵק אִתִּי. עוֹד לֹא מְאֻחָר מִדַּי, אֶמְצָא אוֹתָם וְאַגִּיד לָהֶם שֶׁאֲנִי מִצְטַעֶרֶת.

ילדה שֶׁלֶד, אַרְנָב... אֵיפֹה אַתֶּם? תַּעֲנוּ לִי.

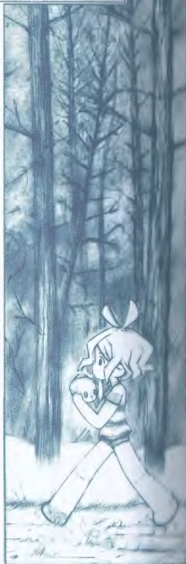

ילדה בְּבַקָּשָׁה... אַל תַּשְׁאִירוּ אוֹתִי לְבַד... שֶׁלֶד?... אַרְנָב?

ילדה (לגולגולת)

אַתְּ חוֹשֶׁבֶת שֶׁיֵּשׁ כָּאן חַיּוֹת מַפְחִידוֹת?

גולגולת (לא אומרת כלום)

פרק שני

יה־יה חולמת שהיא פרפר

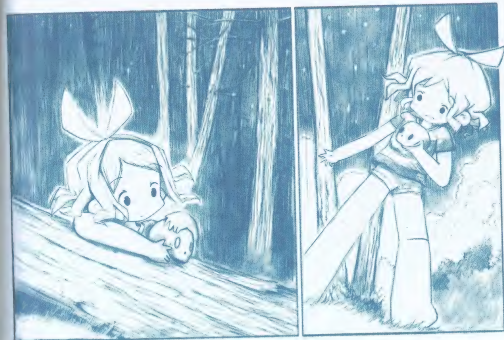

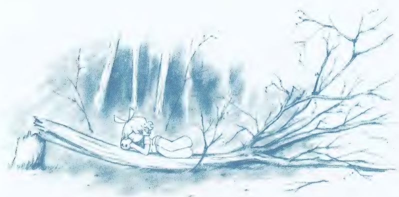

ילדה הַלַּיְלָה עוֹד מְעַט יֵרֵד. כְּדַאי שֶׁנִּמְצָא מָקוֹם בָּטוּחַ לִישֹׁן בּוֹ.
שָׁמַעְתְּ אֶת הָאַרְנָב, הַיַּעַר הוּא מָקוֹם מְסֻכָּן וְאֵינוֹ מַתְאִים לִילָדוֹת קְטַנּוֹת.

ילדה גַּלְגֹּלֶת תִּרְאִי, זֶה נִרְאֶה לִי מָקוֹם מַמָּשׁ טוֹב,
נִהְיֶה בְּטוּחוֹת כָּאן!

באותו לילה יה־יה חלמה שהיא פרפר.

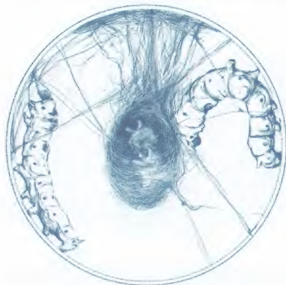
בחלומה היתה יה־יה מוקפת ביצים קטנטנות.
מן הביצים בקעו תולעים קטנטנות שהחלו לכרסם בעלי התות.

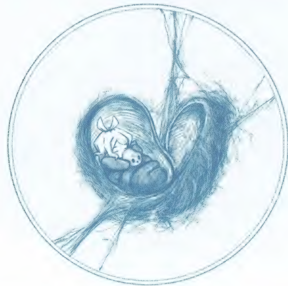

התולעים גדלו ועטפו אותה בעדינות, הן טוו סביבה משי.
יה־יה הפכה לגולם.

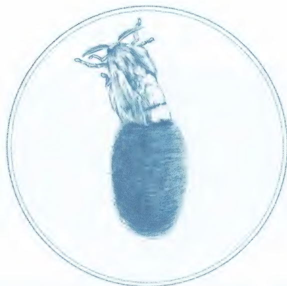
לבה, שהיה גדול רק במעט מהמידה המקובלת, פעם בחוזקה.
אפשר היה להבחין בפעימות הקצובות מבעד לפקעת.

מתוך הפקעת בקע פרפר יפיפה.

היו לו כנפיים, אבל הוא לא יכול היה לעוף.
היו לו עיניים, אבל הוא לא ראה דבר.

הוא היה שלם, אבל משהו בו היה חסר.

קול רך ומלטף נישא על משב רוח בשדה הפתוח.
על אף שמעולם לא שמעה אותו קודם,
ידעה יה־יה מיד שהיא יכולה לסמוך עליו.

"הִתְעוֹרְרִי יַלְדָּה שֶׁלִּי, הִתְעוֹרְרִי.
סַכָּנָה גְּדוֹלָה אוֹרֶבֶת לָךְ."

יה־יה פקחה את עיניה.

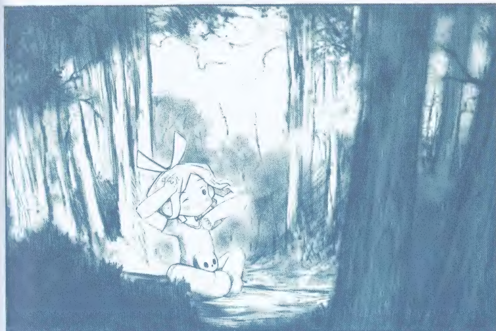

פרק שלישי

יה־יה פוגשת את איילה

באותו בוקר התעוררה יה־יה כשהיא מוטרדת מן החלום שפקד אותה. היא שמחה לגלות שגולגולת עדיין איתה.

ילדה — בֹּקֶר טוֹב גֻּלְגֹּלֶת, יָשַׁנְתְּ טוֹב?

גולגולת — (לא אומרת כלום)

ילדה — (לוחשת)
זֶה עָלוּל לִהְיוֹת מְסֻכָּן.

ילדה גֻּלְגֹּלֶת תִּרְאִי, אַיָּלָה!!! מָה הִיא עוֹשָׂה כָּאן לְבַד, בְּאֶמְצַע הַיַּעַר, בְּלִי אִמָּא וְאַבָּא שֶׁלָּהּ?!

גולגולת (לא אומרת כלום)

ילדה בּוֹאִי גֻּלְגֹּלֶת, נִגַּשׁ אֵלֶיהָ.
הִיא בֶּטַח מְפֻחֶדֶת וַעֲצוּבָה.
תִּרְאִי גֻּלְגֹּלֶת, אַיָּלָה אוֹהֶבֶת אוֹתָנוּ.

גולגולת (לא אומרת כלום)

ילדה (לאיילה)

אֵיזוֹ חֲמוּדָה, מָה קָרָה, הָלַכְתְּ לְאִבּוּד?
אַל תִּדְאֲגִי, אֲנִי אֶעֱזֹר לָךְ לִמְצֹא אֶת הָעֵדֶר שֶׁלָּךְ.
הוּא בֶּטַח בְּקִרְבַת מָקוֹם.

ילדה כֵּן, נַמְשִׁיךְ לְשָׁם, יֵשׁ לִי הַרְגָּשָׁה מַמָּשׁ טוֹבָה
שֶׁשָּׁם נִמְצָא אֶת הָעֵדֶר שֶׁלָּךְ.

ילדה מָה קָרָה אַיָּלָה, הִתְעַיַּפְתְּ? בּוֹאִי, נָנוּחַ מְעַט.
נָשִׁיב לְעַצְמֵנוּ כֹּחוֹת. כֵּן, זוֹ הַתָּכְנִית.
אַל תִּדְאֲגִי, אֲנַחְנוּ מַמָּשׁ קְרוֹבוֹת.

ילדה הֵי אַיָּלָה, תִּרְאִי, הֶעָנָן הַזֶּה נִרְאֶה כְּמוֹ אַרְנָב וְזֶה שָׁם נִרְאֶה כְּמוֹ שֶׁלֶד. כְּבָר סִפַּרְתִּי לָךְ עַל הַחֲבֵרִים הֲכִי טוֹבִים שֶׁלִּי שֶׁלֶד וְאַרְנָב? הֵם נָתְנוּ לִי אֶת הַגֻּלְגֹּלֶת הַזֹּאת... רוֹאָה? אַתְּ הָיִית שְׂמֵחָה לְהַכִּיר אוֹתָם, אַרְנָב גָּדוֹל כָּזֶה וּמַצְחִיק, וְשֶׁלֶד, שֶׁלֶד קְצָת מְרֻשָּׁע. אֲבָל הוּא מַמָּשׁ נֶחְמָד כְּשֶׁלּוֹמְדִים לְהַכִּיר אוֹתוֹ.

אֵיךְ פָּגַשְׁתִּי אוֹתָם, אַתְּ שׁוֹאֶלֶת? זֶה סִפּוּר קְצָת אָרֹךְ, אַתְּ מַקְשִׁיבָה? נָפַלְתִּי עַל הָאֲדָמָה... וְ... בְּעֶצֶם קֹדֶם רָאִיתִי פַּרְפַּר וְאָז רָדַפְתִּי אַחֲרָיו... אֲבָל הוּא עָף מַמָּשׁ מַהֵר... וְאָז...

בזמן שיה־יה המשיכה לספר על חבריה הטובים שלד וארנב, טמנה איילה את ראשה בחיקה ונרדמה.

ילדה אַתְּ צוֹדֶקֶת אַיָּלָה, זֶה רַעְיוֹן מַמָּשׁ טוֹב.
כֵּן, כֵּן, אַתְּ יְכוֹלָה לְהֵרָדֵם, אֲנִי שׁוֹמֶרֶת.
אַתְּ יְכוֹלָה לִסְמֹךְ עָלַי.

אבל הזמן עבר לאט ויה־יה נרדמה גם היא.

ילדה מָה הִבְהִיל אוֹתָךְ, מְתוּקָה?
יֵשׁ שָׁם מַשֶּׁהוּ בֵּין הָעֵצִים? אֲנִי לֹא רוֹאָה דָּבָר.

אבל איילה פחדה, פחד מוות!

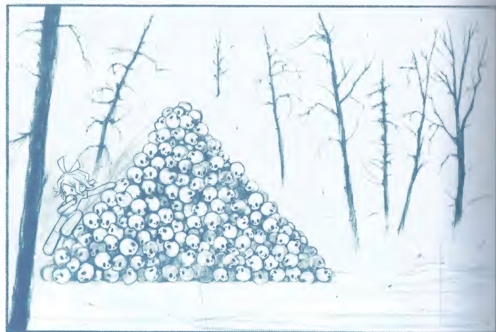
ילדה אַיָּלָה, חַכִּי! הַיַּעַר הוּא מָקוֹם מְסֻכָּן וְלֹא מַתְאִים לְאַיָּלוֹת קְטַנְטַנּוֹת.

ילדה (בוכה בלב)
בְּבַקָּשָׁה, בְּבַקָּשָׁה אַיָּלָה, אַל תַּשְׁאִירִי אוֹתִי לְבַד.

נחושות להשיג את איילה, הוסיפו יה־יה וגולגולת להעמיק אל תוך היער.

ילדה תִּרְאִי גֻּלְגֹּלֶת, שָׁם לְפָנִים, אֲנִי רוֹאָה אֶת אַיָּלָה,
וְיֵשׁ אִתָּהּ עוֹד מַשֶּׁהוּ, אוֹ בְּעֶצֶם מִישֶׁהוּ.

ילדה (לוחשת)

גֻּלְגֹּלֶת תִּרְאִי, אַיָּלָה בְּצָרוֹת... אֲנַחְנוּ מֻכְרָחוֹת לַעֲזֹר לָהּ לִפְנֵי שֶׁיִּהְיֶה מְאֻחָר מִדַּי.

גולגולת (לא אומרת כלום)

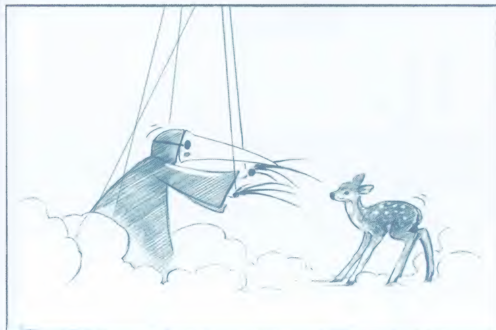

פרק רביעי

מוות וצעצועים

היתה זו הפעם הראשונה שבה יה־יה ראתה את מוות. משותקת מפחד ידעה שעליה להיות שקטה, כאילו היא אינה קיימת.

POOFFF

טיפת לכה שטרם יבשה, החלה לזלוג על לחייה
של איילה.

מוות (לאיילה)

אוֹו, שְׁשְׁשְׁשְׁשָׁה, מָה קָרָה חֲמוּדֹנֶת? אַל תִּדְאֲגִי,
הַכֹּל יִהְיֶה בְּסֵדֶר.

מוות (מחליף מסכה)

אמממ, מָה דַעְתֵּךְ עַל פַּרְצוּף מֻכָּר, אָה?

מוות (מחליק בעזרת מכחול את הטיפה מלחייה של איילה)
הִנֵּה, כָּךְ הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב, נָכוֹן?

מוות בּוֹאִי חֲמוּדָה, תַּכִּירִי אֶת הַחֲבֵרִים הַחֲדָשִׁים שֶׁלָּךְ.

מוות הוֹ, כֵּן, צַעֲצוּעִים נִפְלָאִים שֶׁלִּי. כָּל-כָּךְ נִנּוֹחִים וּמְדֻיָּקִים. שְׁלֵמִים וּשְׁלֵוִים. תַּכִּירוּ אֶת אַיָּלָה, הִיא רַק בַּת שִׁבְעָה חֳדָשִׁים.

(צוחק צחוק מרושע)

מוות אַל-פַּחַד, אַיָּלָה קְטַנָּה. מִי יוֹדֵעַ מָה טוֹב וּמָה רַע? רַק בְּסוֹף הַמַּסָּע נֵדַע.

(צוחק צחוק מרושע)

רשרוש של ענף נשבר לכד את תשומת לבו של מוות.

מוות (לעצמו)

שָׁם בֵּין הָעֵצִים יַלְדָּה וַעֲגָלַת מִסְתַּתְּרִים.

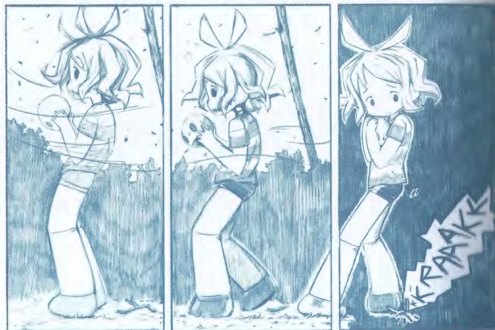
ילדה (בשקט, מגומגמת)

גֻּלְגֹּלֶת, רָאִית? הָאִישׁ הַזֶּה, הוּא... הוּא הָפַךְ אֶת אַיָּלָה לְצַעֲצוּעַ.

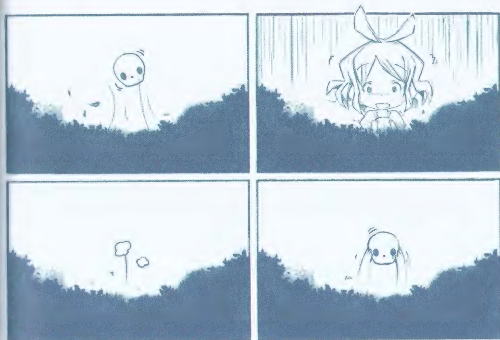
גולגולת (לא אומרת כלום)

ילדה כֵּן, אַתְּ צוֹדֶקֶת. כְּדַאי שֶׁנִּסְתַּלֵּק מִכָּאן וּמַהֵר.

מוטרדת, נסוגה יה־יה לאחור ולא הבחינה בענף שהיה מונח על האדמה.

הייתי רוצה לספר לכם שיה־יה הצליחה לחמוק, אבל זה לא מה שקרה. יה־יה היתה קטנה מדי וחלשה מדי ומוות תפס אותה.

מוות **בּוּוּוּ!!!**

מוות (במצב רוח מרומם)

שָׁלוֹם לָךְ, יַלְדָּה קְטַנָּה.

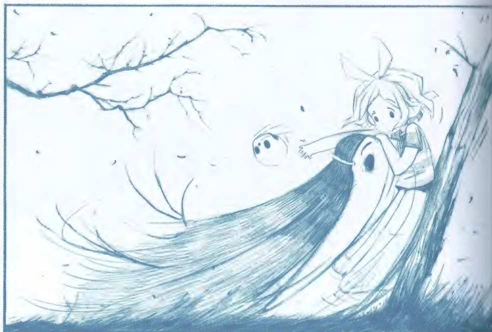
ילדה (בתקיפות)

אַתָּה לֹא נִרְאֶה נֶחְמָד בְּמְיֻחָד.
מִי אַתָּה?

מוות (נסוג)

אמממ... וּבְכֵן, יֵשׁ לִי הַרְבֵּה שֵׁמוֹת.
זֶה דֵּי תָּלוּי מֵאֵיפֹה אַתְּ בָּאָה.

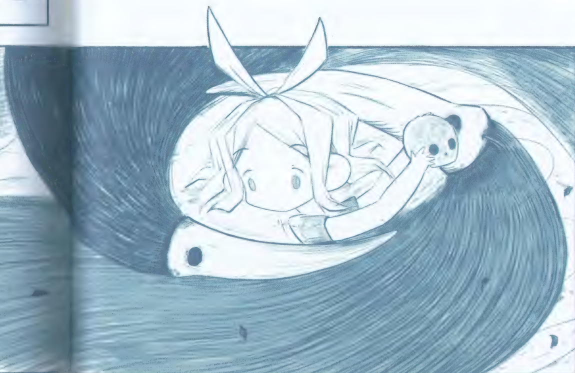

מוות (ממשיך)

אֲבָל אֲנִי יָכוֹל לְהַבְטִיחַ לְךָ דָּבָר אֶחָד:
אֲנִי בִּלְתִּי מַזִּיק לַחֲלוּטִין.

מוות אָז תֹּאמְרִי לִי מָה עוֹשָׂה כָּאן יַלְדָּה לְגַמְרֵי לְבַדָּהּ?
הָלַכְתְּ לְאִבּוּד אֲנִי מַנִּיחַ. כֵּן?

ילדה אֲנִי... לֹא...

מוות (קוטע אותה)
אֲנִי אַגִּיד לָךְ מָה, יֵשׁ לָךְ מַזָּל. בְּמִקְרֶה אֲנִי מַכִּיר אֶת הַדֶּרֶךְ הַחוּצָה. כֵּן, תְּנִי לִי יָד, נֵלֵךְ עַכְשָׁו. הַיַּעַר הוּא מָקוֹם מְסֻכָּן, וְיַלְדָּה קְטַנָּה לֹא צְרִיכָה לְשׁוֹטֵט בּוֹ כָּךְ סְתָם לְבַדָּהּ.

ילדה (כועסת)

אֲנִי לֹא לְבַד! אֲנִי עִם הַחֲבֵרִים הֲכִי טוֹבִים שֶׁלִּי,
שֶׁלֶד וְאַרְנָב.

ילדה (לעצמה)

וְשֶׁלֹּא תַּחְשֹׁב שֶׁלֹּא רָאִיתִי מָה עָשִׂיתָ לְאַיָּלָה.

מוות (מעט נבוך)

הוֹ בֶּאֱמֶת?!

מוות (מימין)

שֶׁלֶד?!

מוות (משמאל, מחליף מסכה)

אַרְנָב?! אֲנִי לֹא רוֹאֶה כָּאן אַף אֶחָד.

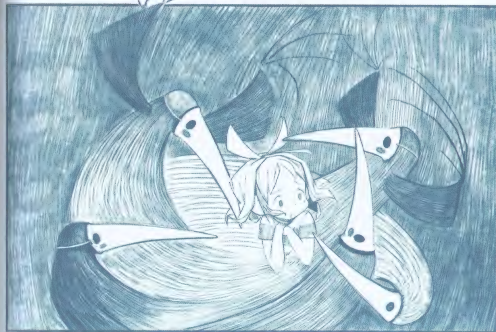
(צוחק צחוק מרושע)

מרוצה ממזלו הטוב (קודם איילה, עכשיו הילדה הקטנה), החל מוות לעטוף את יה־יה וללחוש:

"יָה־יָה הִיא הַשֶּׁמֶשׁ, יָה־יָה הִיא הָאוֹר."

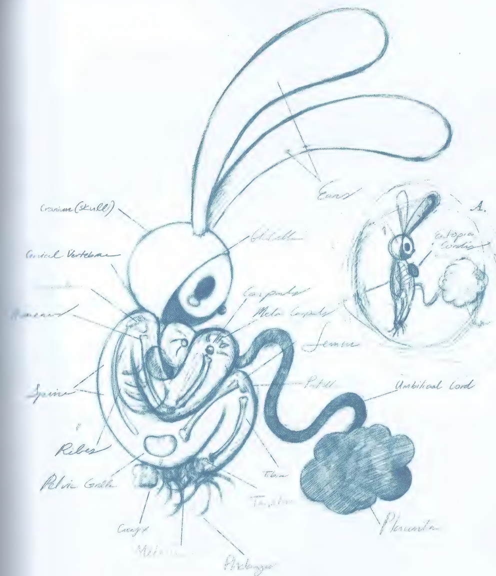
קולו הלך והתגבר עד לכדי צרחה מחרישת אוזניים:

"יָה־יָה הִיא הַשֶּׁמֶשׁ, יָה־יָה הִיא הָאוֹר.
יָה־יָה הִיא הַשֶּׁמֶשׁ, יָה־יָה הִיא הָאוֹר."

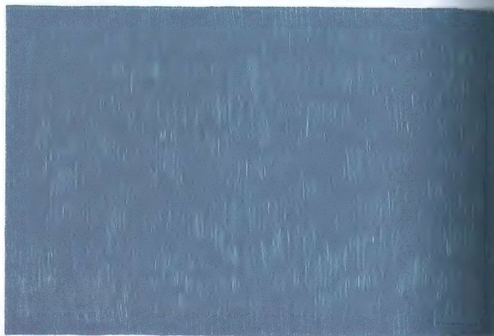
פרק חמישי

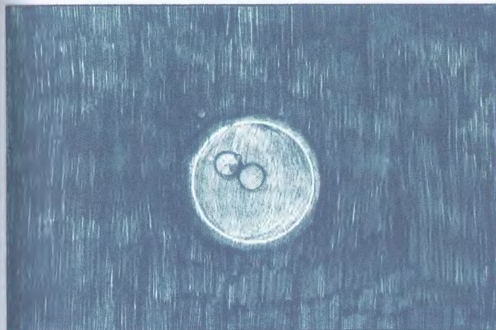
הפתולוגיה של ארנב

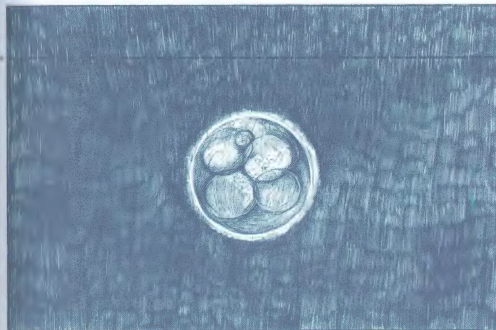

הארנב הוא יונק קטן ממשפחת הארנביים (*Leporidae*).

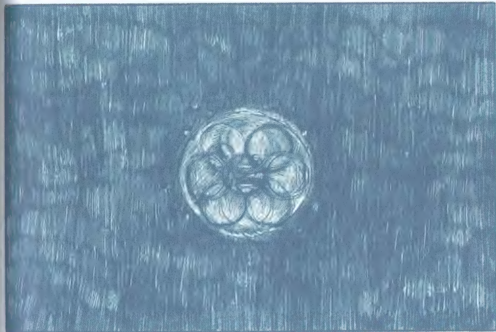

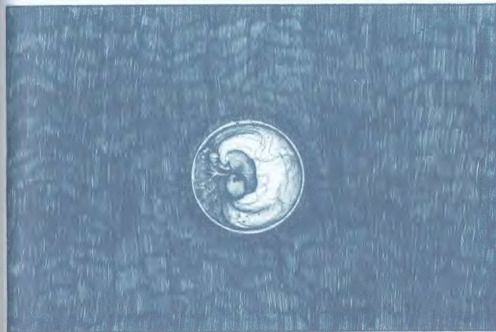

לָרוב, הארנבים נזרעים בעונת החורף.

תקופת העיבור נמשכת כחמישה חודשים
בשכבת האדמה העמוקה (*B*).

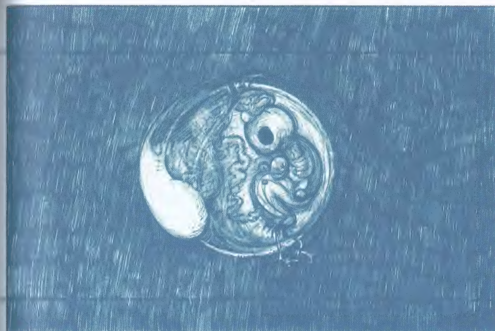

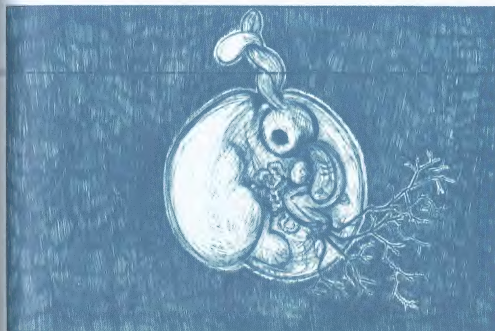

כאשר הארנב בשל הוא מתהפך ומתמקם עם האוזניים כלפי מעלה. שלב הנביטה מתחיל.

זהו שלב קריטי שבו מתחיל הארנב את מסעו
אל שכבת האדמה העליונה (*A*).

זוהי שכבה עשירה במינרלים ובהומוס (תערובת
אורגנית החיונית להתפתחותו התקינה של עובר
ארנב).

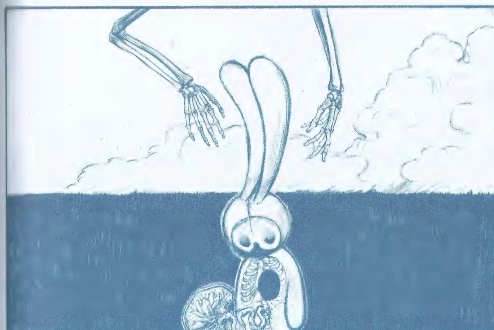

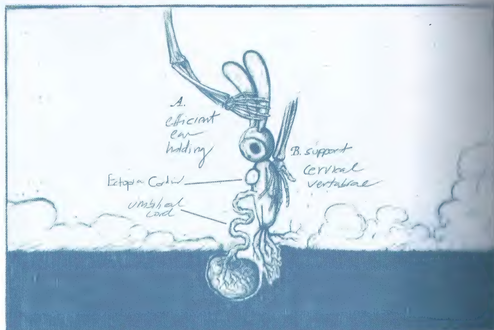

על הארנב לספוח כמות מספקת של מים כדי לאפשר לאוזניים לתפוח ולהתחזק מספיק על מנת שיוכלו לבצע נביטה על־אדמתית. האוזניים הן הראשונות לפרוץ את האדמה.

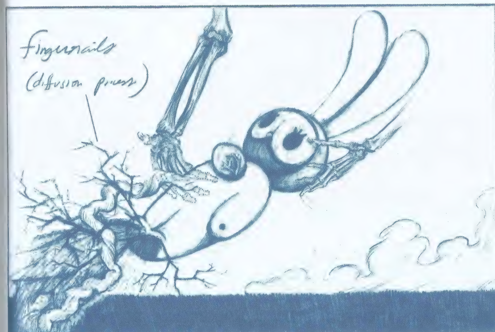

קצירת ארנב:
לפני תחילת הקציר יש לחטא היטב את הידיים (ניתן להשתמש באלכוהול או בכל חומר אנטי-בקטריאלי אחר על מנת להקטין את הסכנה לזיהום).
הישאר רגוע!
הנח לָארנב להתפתל החוצה.

ודא שיד ימין (*A*) אוחזת באוזניים, ושיד שמאל (*B*) תומכת בצורה יעילה בגופו.
זכור לא למשוך את האוזניים או את חבל הטבור, דבר העלול להוביל לפגיעה עצבית ולנזק בעמוד השדרה הצווארי.

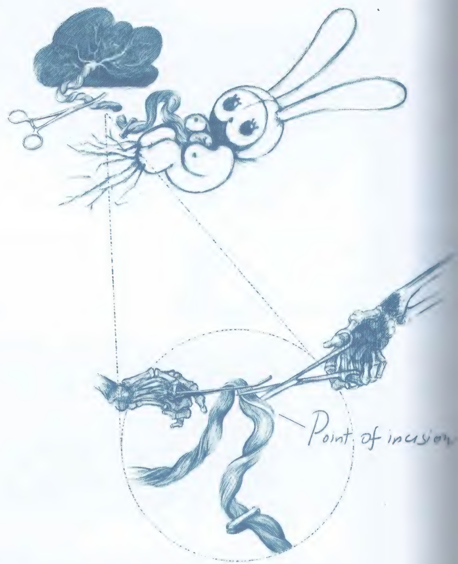

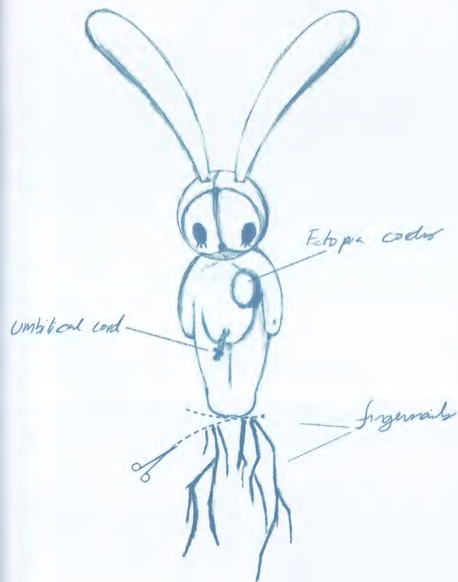

לאחר חילוץ הארנב מפתח האדמה מתחיל שלב פליטת השליה. מהלך תקין נמשך דקות אחדות אך זהו שלב שיכול להימשך גם מספר שעות. הפרדת הארנב תתבצע רק לאחר יציאת השליה בשלמותה.

את חבל הטבור יש לחתוך רק לאחר וידוא הפסקת הדופק בשליה. לרוב הפעולה תתבצע כשמונה דקות לאחר קצירת הארנב.

אל תדאג בנוגע לכאב, לחבל הטבור אין קצוות עצביים והארנב לא יחוש דבר. ודאי תופתע לגלות עד כמה חבל הטבור שמנוני וקשה לחיתוך (זכור! לחיתוך מאוחר של חבל הטבור יתרונות רבים).

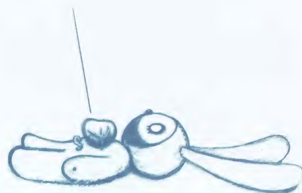

ציפורני הארנב הן מערכת סבוכה של רקמות הובלה האחראיות, בשלב תפיחת האוזניים, על מעבר רציף ומהיר של מים ומינרלים אל אוזני הארנב. עם חיתוך חבל הטבור הארנב כבר אינו זקוק לציפורניו ואפשר לחתוך גם אותן.

ארנב נולד כשהוא סובל ממום נדיר. לבו גדל מחוץ לבית החזה, כך שלמעשה היה חשוף ולא מוגן, לא על ידי עצם החזה (*Sternum*) ולא על ידי העור.

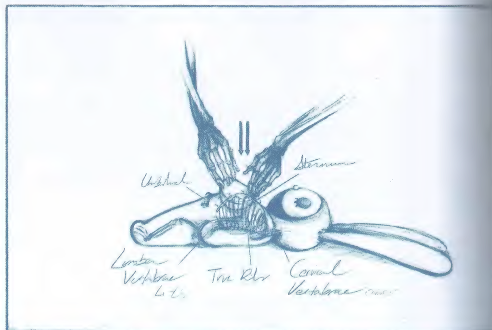

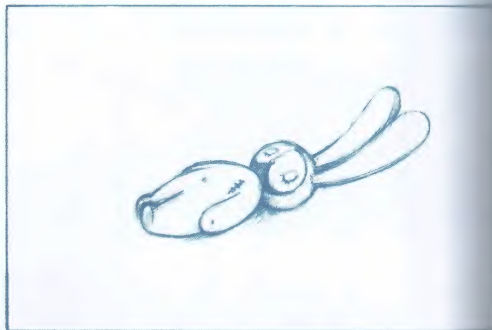
Subclavian Artery
Aortic Arch
Lateral sternal line
Parasternal line
Mammary line
Umbilical
Lungs
Pectoralis Major
heart
Ribs
Epigastric
Abdominal Aorta
Umbilical
Aortic Arch
Left ventricle
Superior Vena Cava
Right Ventricle
Anterior Cardiac Vein
Cut True Ribs (2-5)

רוב המקרים של אֶקְטוֹפִּיָה קוֹרְדִיס הם קטלניים, אבל במקרה של ארנב הצליחו הרופאים להחזיר את הלב למקום, מה שאפשר לְארנב חיים כמעט 'רגילים'.

אולם על אף שלבו הוחזר בבטחה אל חלל בית החזה, נותר ארנב רגיש מאוד. במיוחד באזור הצלקת.

Ribs

Lungs

Liver

Heart (Ectopia Cordis)

Sternum

Kidney

Small intestine

Stomach

Genitalia

Caecum

Proximal Colon

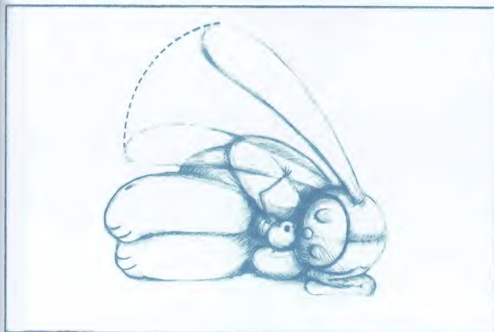
Fusus colon

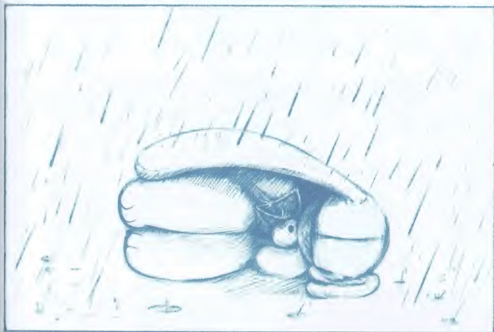
Distal Colon

Rectum

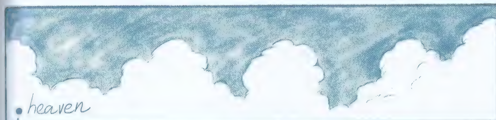
Rabbit Post Mortem

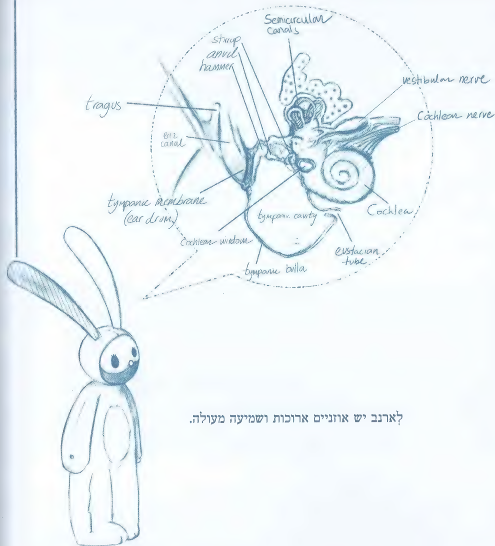

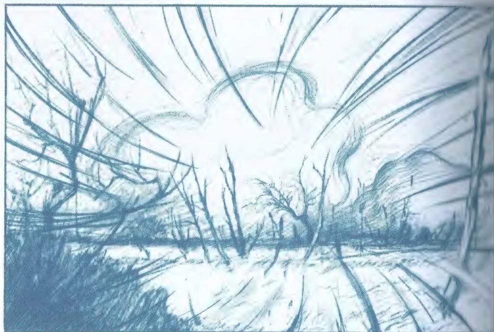
כשארנב הולך לישון הוא משתמש באוזן אחת בתור כרית ובאוזן השנייה בתור שמיכה להתכסות בה. כך הוא גם מגן על עצמו מקור ומרוח, וגם שומר על שלד שלא יירטב בלילות הגשומים.

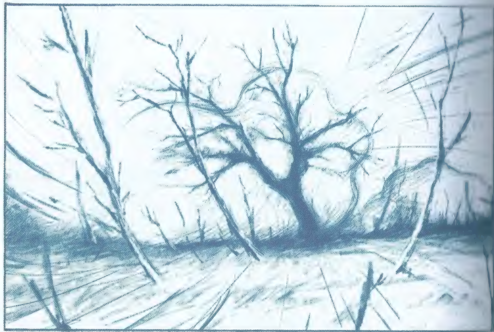

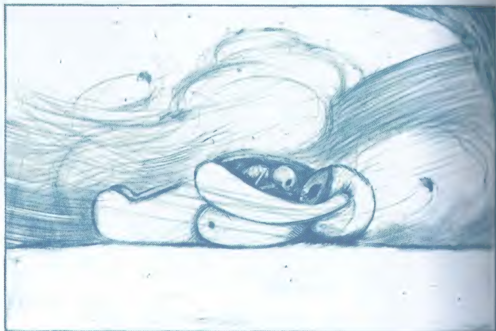

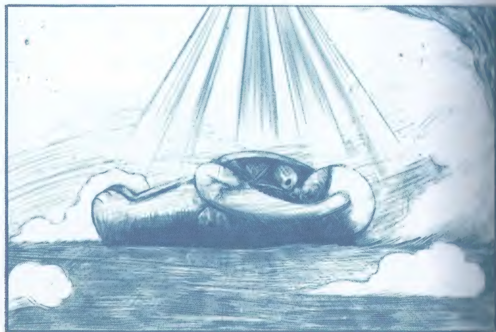

לְארנב יש אוזניים ארוכות ושמיעה מעולה.

ביום בהיר, ואם הרוח נושבת לכיוון הנכון,

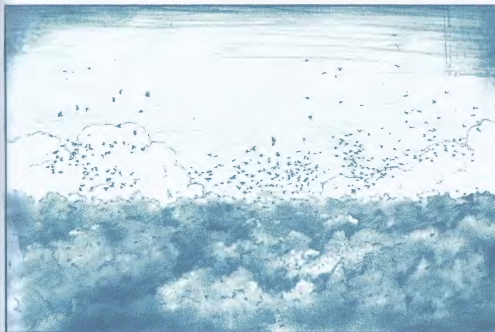

הוא יכול לשמוע את אלוהים לוחש.

פרק שישי

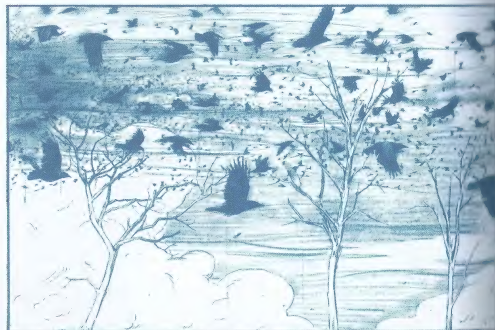
מאבקו האפי של ארנב במוות

אלף עורבים התרוממו מעל צמרות העצים,
ונעו במהירות לעבר קצות היער.
קריאתם, עמוקה ומלאת צער, נשמעה היטב.
גם ארנב שמע אותה.

ארנב	שֶׁלֶד, קוּם. הַיַּלְדָּה בְּצָרוֹת.
שלד	אֲנִי יוֹדֵעַ.
ארנב	אֲנִי מְקַוֶּה שֶׁלֹּא מְאֻחָר מִדַּי.
שלד	מְאֻחָר מִדַּי.

מוות הִנֵּה, אַתְּ רוֹאָה כַּמָּה שֶׁאַתְּ יָפָה עַכְשָׁו?

מוות (מושך בחוטים)

יָד יָמִין

מוות (מושך בחוטים)

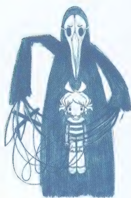
יָד שְׂמֹאל

קנאאק

מוות (שוב מושך בחוטים)

יָד שְׂמֹאל

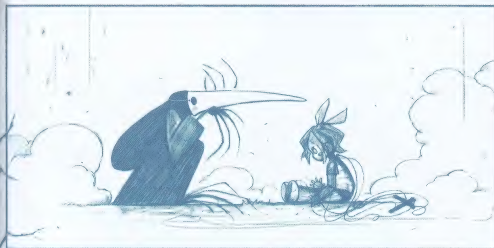

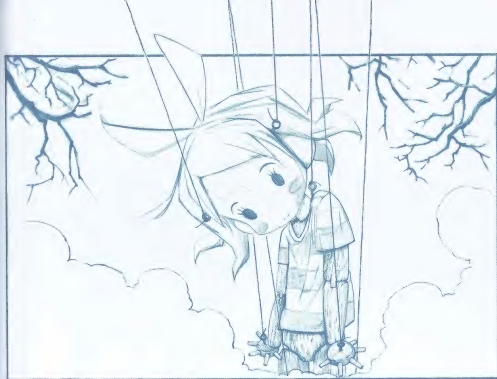

מוות (מוטרד)

אממממ... מְעַנְיֵן מְאֹד, יֵשׁ הַגְבָּלָה בַּתְּנוּעָה. אֶפְשָׁר אָמְנָם לְהִסְתַּדֵּר עִם זֶה אֲבָל אֲנִי רוֹצָה אוֹתָךְ מֻשְׁלֶמֶת. כֵּן, שֶׁמֶן אֲנִי מַנִּיחַ. אַל דְּאָגָה, יֵשׁ לִי קְצָת עַל סוּס.

מוות הִנֵּה, אֲנִי תּוֹלֶה אוֹתָךְ כָּאן לְרֶגַע, אֲבָל תַּבְטִיחִי לִי שֶׁלֹּא תֵּלְכִי לְשׁוּם מָקוֹם. אַתְּ עֲדַיִן לֹא יְבֵשָׁה.

עד שהגיעו שלד וארנב, היתה יה־יה לא יותר מאשר תערובת של סיבית, עצים, נסורת וברגים. משוחה בלכה ובדבק ארנבים. עורה לֶבֶד וקנווס מתוח, והיא תלויה שם, מתנדנדת קלות ברוח אחר־הצהרים.

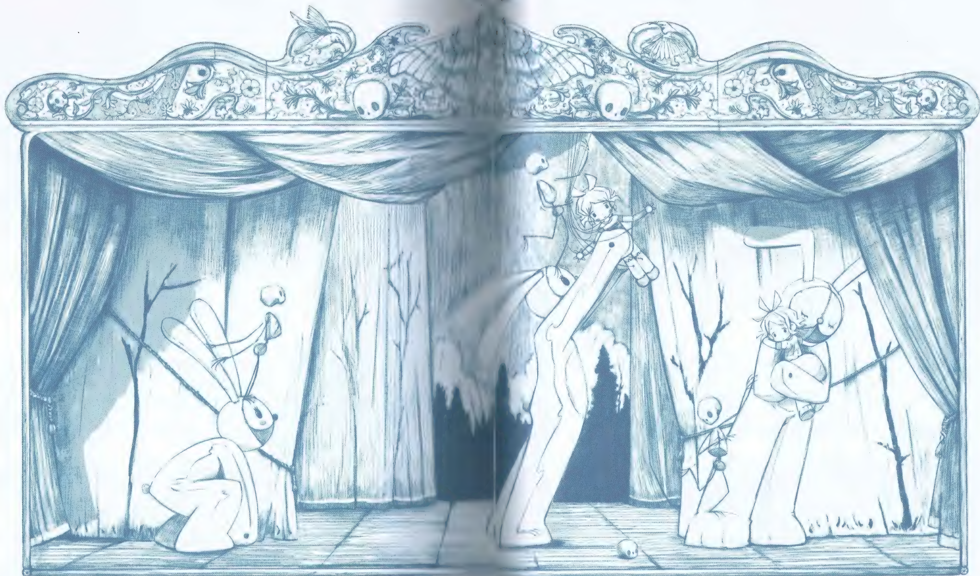

ריח עז של פרחים ועשבים טריים מילא את האוויר.

שלד אָמַרְתִּי לְךָ שֶׁהִיא בֻּבָּה! מָה אַתָּה מִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת לְגַבֵּי זֶה...? חחח

ארנב קָדִימָה שֶׁלֶד, עֲזֹר לִי לְהַתִּיר אֶת הַחוּטִים.

ארנב (אל ילדה)

אַל תִּדְאֲגִי מְתוּקָה, הַכֹּל בְּסֵדֶר. אַרְנָב כָּאן, אַרְנָב כָּאן.

ילדה (לוחשת)

יָדַעְתִּי שֶׁתָּבוֹא לְהַצִּיל אוֹתִי.

שלד כֵּן... זֶה נֶחְמָד. אֲבָל כְּדַאי שֶׁנִּסְתַּלֵּק מִכָּאן.
מָוֶת עָלוּל לַחְזֹר בְּכָל רֶגַע.

ארנב לֹא הָיִיתִי נוֹתֵן לְאַף אֶחָד לִפְגֹּעַ בָּךְ.

שלד הִנֵּה הוּא מַגִּיעַ.

מוות
חָזַרְתִּי!!!
חָזַרְתִּי יַלְדָּה קְטַנָּה.
מממ... נֶעֶלְמָה. מָה לֹא הָיָה בָּרוּר בַּמִּשְׁפָּט
"אַל תֵּלְכִי לְשׁוּם מָקוֹם"?

מוות לֹא כָּל-כָּךְ מַהֵר אַרְנָב... זֶה בְּסֵדֶר שֶׁאֲנִי קוֹרֵא לְךָ אַרְנָב, נָכוֹן? אֲנִי מַאֲמִין שֶׁלָּקַחְתָּ מַשֶּׁהוּ שֶׁשַּׁיָּךְ לִי.

ארנב עֲזֹב אוֹתָהּ מָוֶת, הִיא רַק יַלְדָּה קְטַנָּה. לָמָּה שֶׁלֹּא תִּטָּפֵל לְמִישֶׁהוּ בַּגֹּדֶל שֶׁלְּךָ?

מוות אמממ... אַתָּה כָּפוּל מִמֶּנִּי בַּגֹּדֶל, אֲבָל אֲנִי נַעֲנֶה לְאֶתְגָּר בְּכָל זֹאת.

שלד יֹפִי! מֻשְׁלָם! מְצֻיָּן! מְעֻלֶּה! וּמָה אֲנַחְנוּ אֲמוּרִים לַעֲשׂוֹת עַכְשָׁו?

ארנב עַכְשָׁו... עַכְשָׁו רָצִים! קַח אִתְּךָ אֶת הַיַּלְדָּה, אֲנִי אֲעַכֵּב אֶת מָוֶת.

ילדה (בשקט)

אַרְנָב, אֲנִי מְפַחֶדֶת, מָה אִם יִקְרֶה לְךָ מַשֶּׁהוּ?

ארנב אַל תִּדְאֲגִי יַלְדָּה, הַיַּעַר לֹא זָר לִי. אֶחְמֹק מִמָּוֶת בְּקַלּוּת.

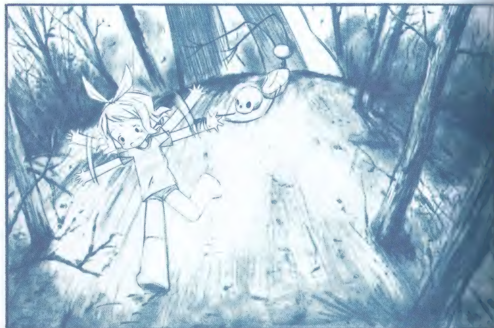
ילדה מַבְטִיחַ?

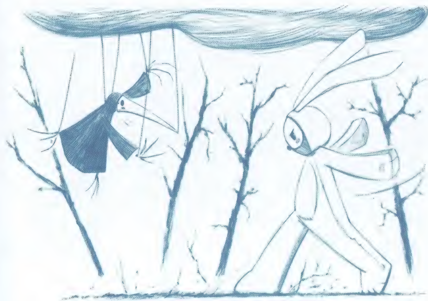
ארנב מַבְטִיחַ.

שלד טוֹב, בְּסֵדֶר יַלְדָּה. בּוֹאִי נָזוּז! וְתַפְסִיקִי לִבְכּוֹת. בְּחַיַּי, אַתְּ גּוֹרֶמֶת לִי לְהֵרָאוֹת רַע.

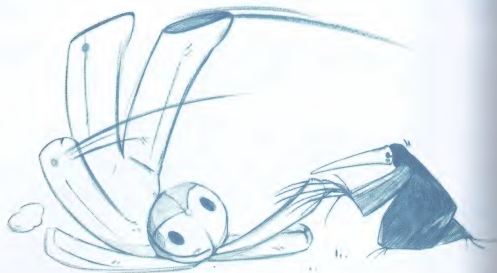

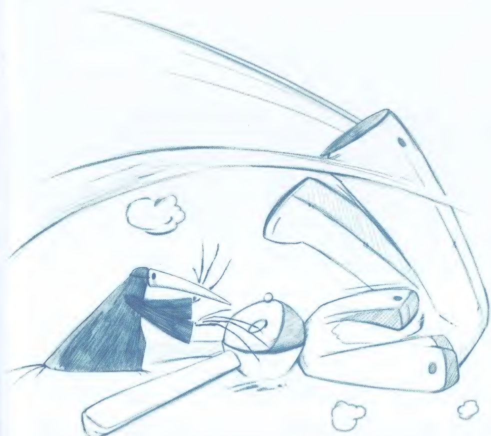
מוות אַתָּה מֵבִין אַרְנָב? זֹאת הַסִּבָּה שֶׁאַתָּה צָרִיךְ לִלְמֹד לְהָגֵן עַל עַצְמְךָ. אִי־אֶפְשָׁר לָדַעַת מָתַי יָצוּץ טִיפּוּס מְגֻשָּׁם וְשָׂעִיר, כָּמוֹךָ לְדֻגְמָה, שֶׁיַּפְרִיעַ בָּעֲבוֹדָה מֵהַסּוּג שֶׁלִּי.

ארנב (לא אומר כלום)

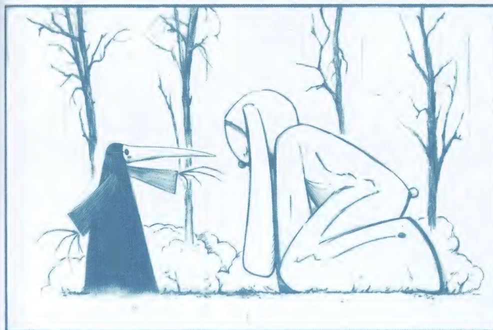
מוות אוֹקֵי, אוֹקֵי, אֲנִי טִיפּוּס הָגוּן. מָה דַּעְתְּךָ עַל תֵּיקוּ...?
חחח...

נדמה שלא משנה מה עשה ארנב, מוות הקדים אותו, כאילו הוא קורא את מחשבותיו. וזה לא הכול: עם כל נגיעה של מוות בארנב, נותרה טיפה של צער. היגון והשכול החלו להקשות את גופו, אוזניו הפכו כבדות, זיעה קרה החלה למלא את כפותיו. ארנב הבין כי לא יראה שוב את הילדה. הוא עמד להפר את הבטחתו.

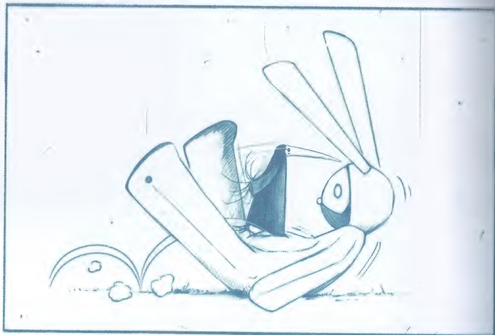

זו היתה הפעם השנייה היום שארנב כרע ברך, הפעם מול מוות, ולארנב כאב מאוד.

מוות — כּוֹאֵב, נָכוֹן? עַכְשָׁו אַתָּה מֵבִין קְצָת מָה זֶה לִהְיוֹת אֲנִי. לְמַעֲשֶׂה זוֹ הַסִּבָּה שֶׁאֲנִי עוֹטֶה מַסֵּכוֹת. אַתָּה מֵבִין? כָּל אַחַת מֵהֶן שׁוֹנָה וּמְיֻחֶדֶת וַאֲנִי מְחַלֵּק בֵּינֵיהֶן אֶת הַכְּאֵב. הֵן שֻׁתְּפוֹתַי לַמַּסָּע הָאָרֹךְ. הֵן מְקַלּוֹת עָלַי.

מוות אֲבָל מַסְפִּיק לְדַבֵּר עָלַי, זֶה הֲרֵי לֹא יִהְיֶה מְנֻמָּס שֶׁאֲנִי אֶעֱמֹד כָּאן וַאֲפַטְפֵּט כָּל הַיּוֹם. סַפֵּר לִי אַרְנָב... הָיָה לְךָ שָׁוֶה? כָּל זֶה בִּשְׁבִיל יַלְדָּה אַחַת קְטַנָּה? בְּחַיַּי, הָיִיתִי מְצַפֶּה מִגּוּשׁ פַּרְוָה גָּדוֹל שֶׁכָּמוֹךָ לָדַעַת שֶׁדְּבָרִים הֵם כְּמוֹ שֶׁהֵם, וְאִי אֶפְשָׁר לְשַׁנּוֹת אוֹתָם.

(צוחק צחוק מרושע)

כֵּן, כֵּן, תִּכָּנַע. כֻּלְּכֶם עוֹשִׂים זֹאת בְּמֻקְדָּם אוֹ בִּמְאֻחָר. תַּרְפֶּה. עָשִׂיתָ כָּל מָה שֶׁאַתָּה יָכוֹל. תָּנוּחַ עַכְשָׁו, תָּנוּחַ.

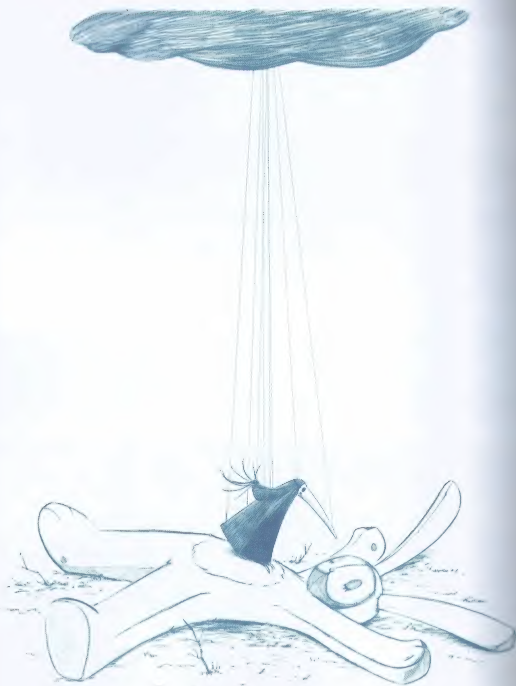
(צוחק צחוק מרושע)

ארנב (לעצמו בלב)

הַיַּלְדָּה בֶּטַח הִסְפִּיקָה לְהִתְרַחֵק וְהִיא כְּבָר בְּטוּחָה.

מחשבה זו מילאה את לבו אושר. ארנב עצם את עיניו.

פרק שביעי

מצילים את ארנב

ובינתים, לא רחוק משם בין העצים...

שלד בְּסֵדֶר יַלְדָּה, תַּקְשִׁיבִי. הָאַרְנָב גָּמוּר, אֲנִי אוֹמֵר לָךְ. לֹא הָיִיתִי מַגִּיעַ לְמָה שֶׁאֲנִי הַיּוֹם מִבְּלִי לָדַעַת דָּבָר אוֹ שְׁנַיִם עַל הַחַיִּים. וְזֶה אוֹמֵר שֶׁהַכִּוּוּן הוּא לְשָׁם. כַּמָּה שֶׁיּוֹתֵר רָחוֹק מֵהַמָּקוֹם שֶׁמָּוֶת נִמְצָא בּוֹ.

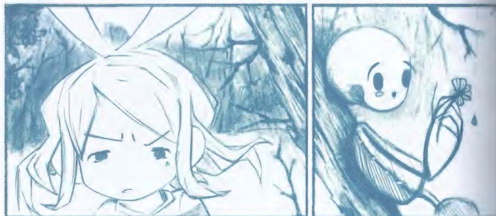

ילדה (כועסת)

לֹא! אַתָּה תַּקְשִׁיב לִי, מַר שֶׁלֶד. אַרְנָב הוּא גַּם חָבֵר שֶׁלְּךָ. אִבַּדְתִּי אֶת אַיָּלָה וַאֲנִי לֹא מִתְכַּוֶּנֶת לְוַתֵּר עַל אַרְנָב.

שלד בְּסֵדֶר, בְּסֵדֶר, לֹא צָרִיךְ לְהִתְרַגֵּשׁ. שֶׁלֹּא תָּבִינִי אוֹתִי לֹא נָכוֹן, אֲנִי לְגַמְרֵי בְּעַד הָאַרְנָב. אֲנִי רַק אוֹמֵר שֶׁ...

ילדה (בלב)

מֻכְרָחָה לִהְיוֹת דֶּרֶךְ, תָּמִיד יֵשׁ אַחַת.

ילדה (קוטעת את שלד)

יֹפִי, מְצֻיָּן! אָז תַּקְשִׁיב, יֵשׁ לִי תָּכְנִית.

ילדה שֶׁלֶד, אֲנִי מַכִּירָה אֶת מָוֶת מַמָּשׁ טוֹב.

שלד בֶּאֱמֶת?! אַתְּ מַכִּירָה אוֹתוֹ מַמָּשׁ טוֹב?!

ילדה כֵּן, וְיֵשׁ לוֹ נְקֻדַּת תֻּרְפָּה. תַּקְשִׁיב, זֹאת הַתָּכְנִית: אֲנִי אֵלֵךְ מִכָּאן... וְאָז אַתָּה... וּבְדִיּוּק כְּשֶׁ... אָז אַתָּה... מָה דַּעְתְּךָ?

שלד (מגומגם)

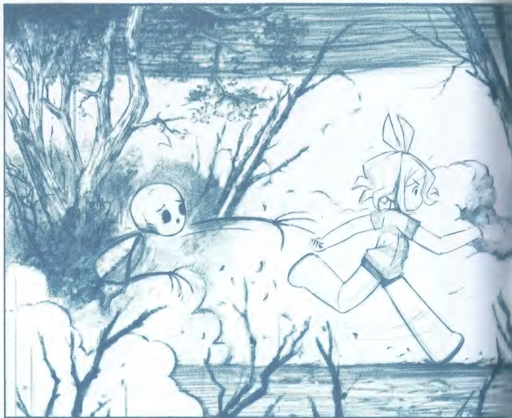
וּבְכֵן, יֵשׁ לָזֶה סִכּוּי קָלוּשׁ אֲבָל אוּלַי...

ילדה אוֹקֵי שֶׁלֶד, מוּכָן? תִּזְכֹּר מָה שֶׁתִּכְנַנּוּ?

שלד מָה??? אֶה... לֹא... אמממ... אֶפְשָׁר לַחְשֹׁב עַל זֶה רֶגַע?

שלד (צועק)

יַלְדָּה, לֹא!!! זֶה יוֹתֵר מִדַּי מְסֻכָּן! חִזְרִי לְכָאן!
אַתְּ עוֹשָׂה טָעוּת.

שלד (לעצמו)

אוֹ... בְּחַיַּי, בְּחַיַּי. הַתָּכְנִית הַזֹּאת לְעוֹלָם לֹא תַּעֲבֹד.

אבל יה־יה לא שמעה את שלד. חשופה במרחב החלה להתקדם במהירות לעבר מוות. לבה, שהיה גדול רק במעט מהמידה המקובלת, הלם בחוזקה.

ילדה (לעצמה)

זֶה בִּשְׁבִילֵךְ אַיָּלָה.

הדבר הנכון היה לברוח. הדבר הנכון היה לרוץ לכיוון השני, הרחק מהמקום שבו מוות נמצא. אבל יה־יה אהבה את ארנב. וכך היא מצאה עצמה פעם נוספת במרחק נגיעה מטפריו.

ילדה (לעצמה בלב)

אֲנִי מְקַוָּה שֶׁשֶּׁלֶד יַעֲשֶׂה אֶת מָה שֶׁתִּכְנַנּוּ. הַכֹּל תָּלוּי בּוֹ. בְּכָל אֹפֶן, תָּכְנִית הַפְּעֻלָּה בְּעִצּוּמָהּ וְאֵין דֶּרֶךְ חֲזָרָה.

ילדה (בקול שקט ובוטח)

שָׁלוֹם מָוֶת, זוֹכֵר אוֹתִי?

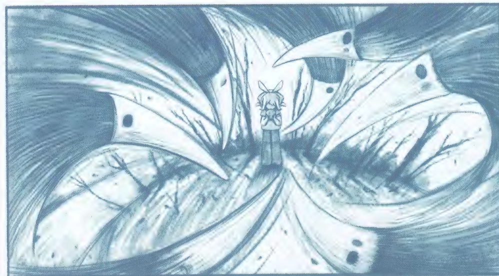
מוות לא היה מגדיר את עצמו טיפוס רגשן אבל לראות אותה שם, לבדה, חשופה בשדה הפתוח ולדעת שכל זה עומד להסתיים בעוד רגע והילדה תהיה שלו... לבו הקהה הלם בחוזקה ובמקום שפעם היו עיניו הופיעה לחלוחית. היתה זו תמונה יפיפייה.

מוות בְּטַח שֶׁאֲנִי זוֹכֵר אוֹתָךְ. אַף פַּעַם לֹא אֶשְׁכַּח.

(צוחק צחוק מרושע)

ילדה (לעצמה)

יֵשׁ לִי רַק הִזְדַּמְּנוּת אַחַת, אָסוּר לְפַסְפֵּס. עוֹד לֹא... עוֹד לֹא... עוֹד לֹא...

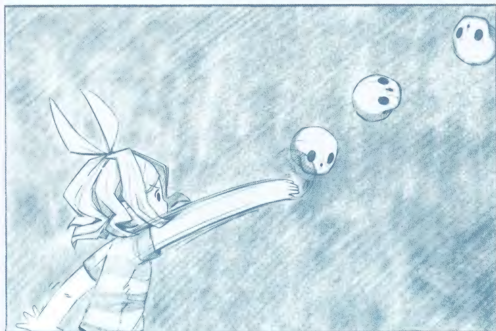

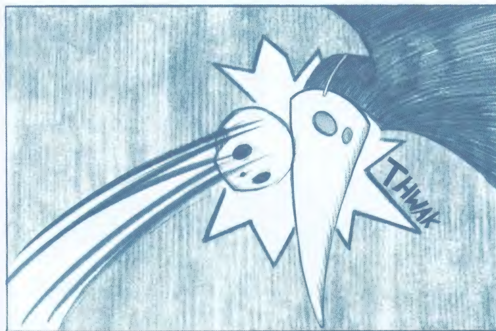
ילדה אהההההה

מוות קוואאאאא

ילדה עַכְשָׁו!

יה־יה השליכה את גולגולת על מוות ופגעה בדיוק במסכה. זאת לא היתה חבטה קטלנית אבל מספיקה בשביל להוציא את מוות משיווי משקל.

דממה השתררה. ואז אבק החל להתפזר. מוות כעס, כעס מאוד! הוא שעט קדימה במהירות ובעוצמה הולכת וגוברת.

מוות (לעצמו)

הַיַּלְדָּה הַחֲצוּפָה הוֹלֶכֶת לְשַׁלֵּם.

ילדה (לעצמה)

זֶהוּ, עַכְשָׁו הַכֹּל תָּלוּי בְּשֶׁלֶד.

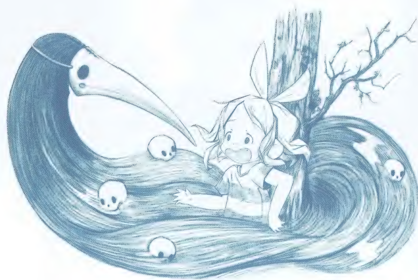
כאב ושכול החלו לעטוף את יה־יה. מרוקנים את גופה הקטן מחום וממלאים את לבה ייאוש וצער.

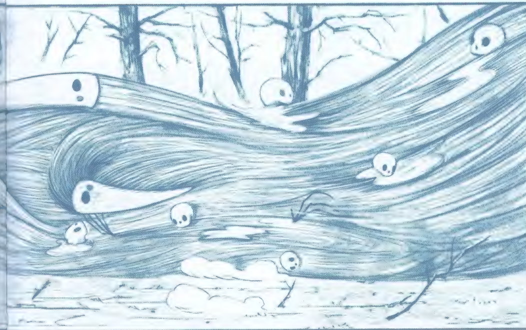
ילדה (לוחשת בקול רועד)

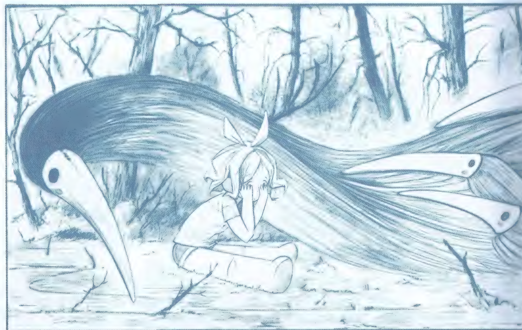
עַכְשָׁו שֶׁלֶד, עַכְשָׁו.

ילדה (לעצמה בלב)

בְּבַקָּשָׁה שֶׁלֶד, אֲנִי לֹא יוֹדַעַת עוֹד כַּמָּה זְמַן אַחְזִיק מַעֲמָד.

שלד (בקול)

לֹא חֲשַׁבְתֶּם שֶׁאַשְׁאִיר אוֹתָהּ לְבַד, נָכוֹן?

שלד (לעצמו)

הָאֱמֶת שֶׁהִתְכַּוַּנְתִּי אֲבָל הָאַרְנָב הָאָרוּר חָשַׁב שֶׁהַיַּלְדָּה מְיֻחֶדֶת. וַאֲנִי מַנִּיחַ שֶׁאֲנִי חַיָּב לוֹ אֶת זֶה. אֶפְשָׁר לְהַגִּיד שֶׁאֲנִי פָּשׁוּט טוֹב מִדַּי.

שלד (למוות)

הֵי מָוֶת, עוֹשֶׂה מְסִבָּה? בְּחַיַּי, אִם לֹא הָיִיתִי מַכִּיר אוֹתְךָ טוֹב יוֹתֵר, הָיִיתִי חוֹשֵׁב שֶׁהִתְכַּוַּנְתָּ לְהַתְחִיל בִּלְעָדַי.

שלד הסיר את המסכה של מוות וזרק אותה הכי רחוק שהוא היה יכול.

שלד (לעצמו)

נִרְאֶה לִי שֶׁהַיַּלְדָּה טוֹעָה. שׁוּם דָּבָר לֹא קוֹרֶה.

אבל אז מוות קרס, אוחז במה שהיו פעם פניו. תחילה היו אלו מלמולים, תפילות, ואז תמונות של אנשים, ילדים, חסרי מזל ואומללים. מקומות שונים, פוגרומים ומגפות. הכול עלה וצף. מוות הרגיש בושה על כל מה שעשה. הוא רצה לבקש סליחה אבל מה הטעם? דברים הם כפי שהם, לא ניתן לשנותם. ומישהו היה צריך לעשות את העבודה.

מוות (ממלמל)
מַסֵּכָה שֶׁלִּי, אֵיפֹה הַמַּסֵּכָה שֶׁלִּי?

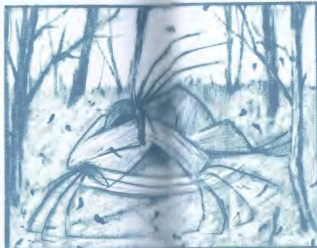
כמו חיה מזוהמת התפלש מוות באדמה, זחל קדימה ואחורה, נקרע לכל הכיוונים, חיפש אחר ריח הפרחים הלח והמנחם של המסכה שלו.

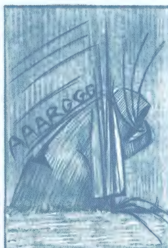

ילדה בּוֹא שֶׁלֶד, יֵשׁ לָנוּ אַרְנָב לְהַצִּיל.

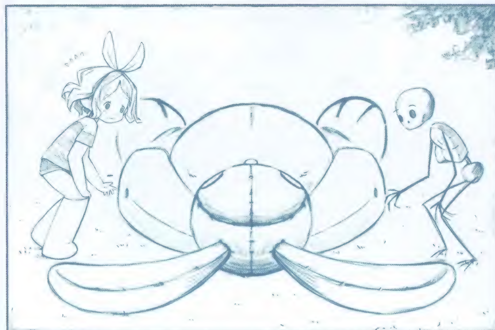
שלד (למוות)
בְּהַצְלָחָה בִּמְצִיאַת הַמַּסֵּכָה שֶׁלְּךָ... חחח

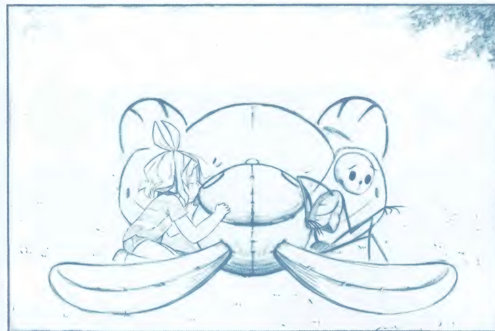

ילדה אַרְנָב אֲמְלָל מִסְכֵּן קָטָן שֶׁלִּי, מָה הוּא עָשָׂה לְךָ?

שלד בֶּאֱמֶת יַלְדָּה?! אַתְּ חוֹשֶׁבֶת שֶׁזֶּה יַעֲבֹד?

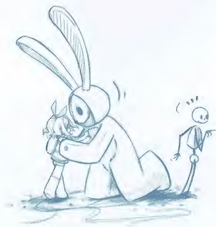
ילדה אֲנִי בְּטוּחָה שֶׁאַצְלִיחַ.

שלד טוֹב, אֲבָל מָה דַּעְתֵּךְ לְהִזְדָּרֵז? נִרְאֶה שֶׁהֶחָבֵר הַוָּתִיק שֶׁלָּנוּ מָצָא אֶת הַמַּסֵּכָה שֶׁלּוֹ וְהוּא מִתְכַּוֵּן לִקְפֹּץ לְבַקֵּר.

אבל יה־יה לא שמעה את שלד וחיבקה את ארנב.

ילדה (לוחשת חנוקה מדמעות)
בְּבַקָּשָׁה אַרְנָב, תִּתְעוֹרֵר, תִּתְעוֹרֵר בִּשְׁבִילִי.

תחילה לא קרה דבר, אבל אז אוושה קטנה נשמעה והיא הלכה והתגברה לפי מקצב:
פּא-פּאם...פּא-פּאם...פּא-פּאם.
ארנב פקח את עיניו.

ארנב חָשַׁבְתִּי שֶׁלְּעוֹלָם לֹא אֶרְאֶה אוֹתָךְ שׁוּב. לֹא הָיִית צְרִיכָה לַחְזֹר בִּשְׁבִילִי, זֶה מְסֻכָּן מִדַּי.

ילדה אַרְנָב טִפְּשׁוֹן.

שלד (בחוסר עניין)

אַתֶּם לֹא מַתְחִילִים עִם זֶה שׁוּב, נָכוֹן? יֵשׁ כַּמָּה דְּבָרִים דְּחוּפִים יוֹתֵר. כְּמוֹ לְדֻגְמָה מָוֶת. הוּא כְּבָר מַמָּשׁ קָרוֹב לַמַּסֵּכָה שֶׁלּוֹ. אוֹקֵי, הִנֵּה הוּא מַגִּיעַ.

רבות סופר על הצלחת התעלול של ילדה ושלד.

מוות (לעצמו)

טָעוּת שֶׁתְּתֻקַּן בִּמְהֵרָה.

אבל שום דבר לא הכין אותו למה שעמד להתרחש לאחר מכן. והנה אשר קרה:

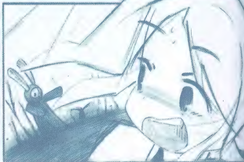

שלד מַהֵר, אֶל הָעֵצִים, נִתְחַבֵּא שָׁם.

שלד

כֵּן, לְלֹא סָפֵק תָּכְנִית גְּאוֹנִית. יָדַעְתִּי שֶׁהִיא תַּעֲבֹד. שִׁלּוּב מֻשְׁלָם שֶׁל נִסָּיוֹן חַיִּים, תְּעוּזָה וְתִזְמוּן. לֹא, לֹא... אֵין צֹרֶךְ לְהוֹדוֹת לִי. אֶפְשָׁר לְהַגִּיד שֶׁהָיִיתִי הָאִישׁ הַנָּכוֹן, בַּזְּמַן הַנָּכוֹן. כָּל אֶחָד הָיָה פּוֹעֵל כָּמוֹנִי.

ילדה

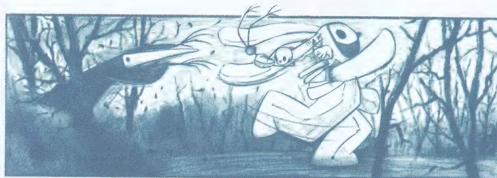
(מהוססת)

לֹא יוֹדַעַת, מַשֶּׁהוּ מַרְגִּישׁ לִי לֹא נָכוֹן.

ארנב

(צועק)

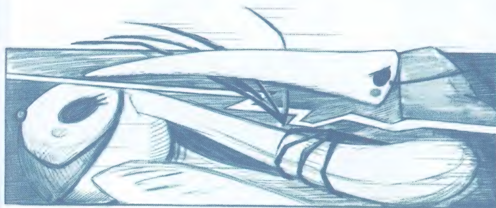
תַּחְזִיקוּ חָזָק!!!

מוות החל לצמצם את המרחק אל החבורה, עד שהצליח לתפוס את האוזן של ארנב.

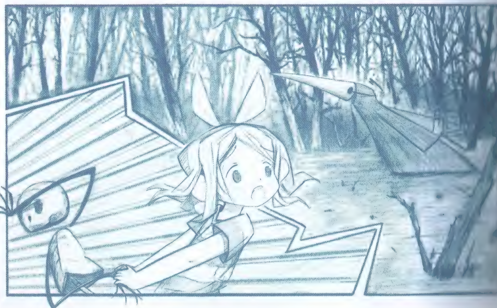
מוות לְהִתְרָאוֹת אַרְנָב, נִרְאֶה לְאָן יִקַּח אוֹתְךָ הַגִּלְגּוּל הַגָּדוֹל שֶׁל הַדְּבָרִים.

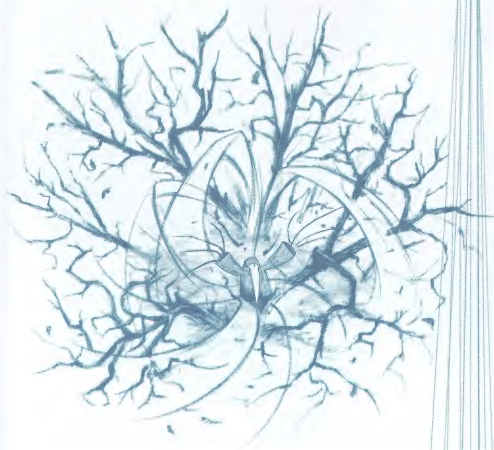

מוות מָה לְכָל הָרוּחוֹת???
ילדה אַתָּה רוֹאֶה אֶת זֶה שֶׁלֶּד? קָדִימָה, זֹאת הַהִזְדַּמְּנוּת שֶׁלָּנוּ.
שלד בְּחַיַּי, מִכָּל הַצַּעֲצוּעִים שֶׁבָּעוֹלָם הוּא הָפַךְ לְ...

כן, מכל הצעצועים שבעולם הפך ארנב לבלון ענק.

מוות חֲזֹר לְכָאן, גּוּשׁ פַּרְוָה! חֲזֹר לְכָאן, אַתָּה שׁוֹמֵעַ?
אָרוּר אַתָּה אַרְנָב!
דְּבָרִים הֵם כְּפִי שֶׁהֵם וְלֹא נִתָּן לְשַׁנּוֹתָם!

מוות (צועק)

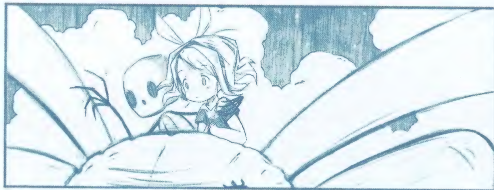
אָרוּר אַתָּה אַרְנָב!

מוות (בקול נמוך ומאיים)

וּלְגַבַּיִךְ יַלְדָּה, אֲנַחְנוּ עוֹד נִפָּגֵשׁ...

ילדה תִּרְאֶה, שֶׁלֶד, אֲנַחְנוּ עָפִים.

שלד כֵּן, כֵּן, אֲנַחְנוּ עָפִים. עַכְשָׁו שְׁבִי,
אַתְּ עוֹשָׂה לִי סְחַרְחֹרֶת.

ילדה לְאָן עַכְשָׁו?

שלד לְאָן שֶׁהָרוּחַ תִּקַּח אוֹתָנוּ, אֲנִי מַנִּיחַ.

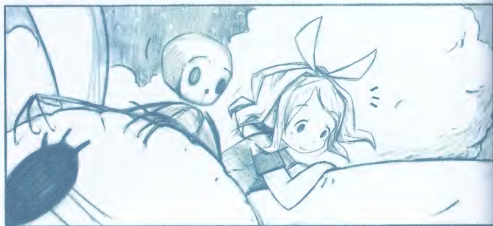
ילדה וּמָה עִם אַרְנָב?

שלד (מגחך)

וּבְכֵן, בְּשָׁלָב כָּלְשֶׁהוּ יֵצֵא לוֹ הָאֲוִיר.

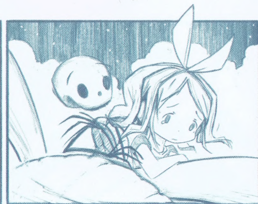

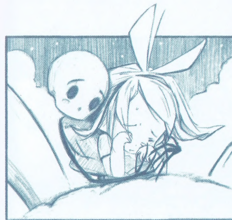
לפתע משך משהו את תשומת לבה של יה־יה.
שם למטה, בשדה הפתוח.

ילדה (נרגשת)

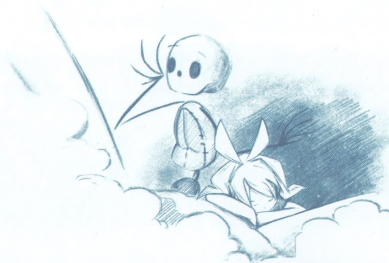
תִּרְאֶה שֶׁלֶד, עֵדֶר אַיָּלִים.

בתוכם עמדה איילה צעירה, רועה לצד אמה.

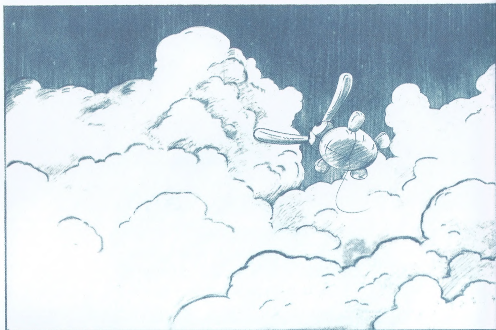

דמעה זלגה על לחייה של יה־יה הקטנה. רוח
חמימה ביקשה לנחמה, ליטפה את פניה. יה־יה
נענתה, עצמה את עיניה ונרדמה.

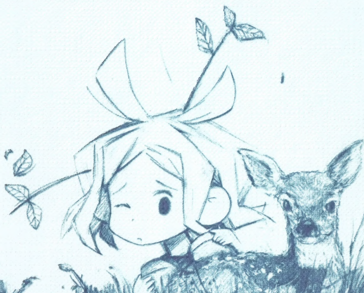

באותו לילה קיצי, שטוף כוכבים, תלויה בין ארץ לשמים, חלמה יה־יה שהיא פרפר. לא היה זה פרפר רגיל, היה זה פרפר טוואי המשי.

סיפור כה עצוב, כמו זה של יה־יה הקטנה, טרם סופר.
הנובלה הגרפית 'סיפורה העצוב של יה־יה' היא סיפור הרפתקאותיהם של ילדה, שלד וארנב; סיפור על מקריות ועל גורל ועל משהו שמאוד, אבל מאוד, משתבש בדרך.
יום אחד, בזמן שיה־יה מנסה לתפוס פרפר, מבלי משים מוליכות אותה רגליה אל מעבה היער. נרגשת, היא אינה מבחינה, נתקלת ומועדת על גולגולת המסתתרת בעשב הרך. כשהיא מתרוממת לבדוק את רגלה החבולה היא רואה לפניה ארנב גדול ממדים הנושא על גבו שלד. יחדיו יוצאים השלושה למסע הרפתקאות מלא מסתורין ואימה: היער שומר על סוד עתיק ואפל; מישהו שם הופך את כולם לצעצועים.

www.marombooks.com

1 3920001008 0
דאנאקוד 1392-1008
מחיר מומלץ לצרכן 118 ש"ח, 09.2016

מרום תרבות ישראלית